

Arrest

nr. 197 246 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 oktober 2006 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 1 augustus 2007 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die de afstand van het geding vaststelde.

Op 18 december 2007 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 februari 2008 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 april 2008 weigerde de gemachtigde het tweede verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad, die het beroep bij arrest van 4 november 2008 met nummer 18 329 verwierp.

Op 20 maart 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 11 juli 2011 werd deze eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, die de beslissing bij arrest van 22 september 2011 met nummer 67 101 vernietigde.

Op 10 augustus 2012 werd de eerste aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad, die de beslissing bij arrest van 10 december 2012 met nummer 93 227 vernietigde.

Op 6 november 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen.

Op 22 november 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 4 december 2012 nam de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad, die het beroep bij arrest van 29 augustus 2013 met nummer 108 725 verwierp.

Op 4 december 2012 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, onontvankelijk. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad, die het beroep bij arrest van 29 augustus 2013 met nummer 108 725 verwierp.

Op 18 maart 2013 verklaarde de gemachtigde de eerste aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen opnieuw ongegrond. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad, die de beslissing bij arrest van 29 augustus 2013 met nummer 108 727 vernietigde.

Op 7 november 2013 verklaarde de gemachtigde de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen opnieuw ongegrond.

Op 8 november 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad, die het beroep bij arrest van 29 april 2014 met nummer 123 211 verwierp.

Op 16 januari 2014 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 april 2014 verklaarde de gemachtigde deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 24 juni 2014 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 30 juli 2014 verklaarde de gemachtigde deze derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad, die het beroep tegen deze beslissing bij arrest van 28 januari 2015 met nummer 137 443 verwierp.

Op 29 november 2014 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 9 december 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 januari 2015 verklaarde de gemachtigde ook de derde aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zonder voorwerp.

Op 25 maart 2015 diende verzoeker een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen in.

Op 17 april 2015 verklaarde de gemachtigde deze vierde aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen onontvankelijk. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad, die het beroep bij arrest van 26 november 2015 met nummer 157 023 verwierp.

Op 20 oktober 2015 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 januari 2016 diende verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen in.

Op 19 mei 2016 verklaarde de gemachtigde ook de vijfde aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen onontvankelijk. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad.

Op 12 december 2016 diende verzoeker een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen in.

Op 20 februari 2017 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Kroatische neef.

Op 13 maart 2017 werd ook de zesde aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen onontvankelijk verklaard.

Op 6 april 2017 diende verzoeker een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen.

Op 10 augustus 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.02.2017 werd ingediend door:

Naam: B. Voorna(a)m(en): R. Nationaliteit: Kosovo Geboortedatum: [...]1982 Geboorteplaats: P. Identificatienummer in het Rijksregister: [...] Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.02.2017 gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde dhr. S.R., geboren op 16.10.1995, van Kroatische nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Aansluiting bij Acerta Sociaal Verzekeringsfonds dd. 7.02.2017; Rekeninguittreksels dd. 22.02.2017, 22.03.2017 en 20.04.2017 met geldoverschrijvingen vanwege B(...) International BVBA (3x €4500) aan de referentiepersoon. Uit deze documenten moeten de bestaansmiddelen blijken van de referentiepersoon.

- Lijst rekeninguittreksels van referentiepersoon (1.02.2017 tot 19.04.2017) waaruit blijkt dat hij een éénmalig bedrag (dd. 9.03.2017) van €320 aan betrokkene stortte. De storting die werd voorgelegd dateert van de periode dat betrokkene reeds in België was. Echter, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient te worden aangetoond dat betrokkene reeds voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. Betrokkene legt geen bewijzen van financiële en/of materiële steun voor van de periode toen hij nog in het land van herkomst verbleef.

- Attest van de gemeente G. te Kosovo dd. 11.04.2017 waaruit moet blijken dat betrokkene en de referentiepersoon in het jaar 2005 samenwoonden op hetzelfde adres te G. BB: deze samenwoning met de referentiepersoon die op dat moment 10 jaar oud was gaat te ver terug in de tijd om aanvaard te worden als bewijs dat betrokkene van in het land van herkomst of origine voorafgaand aan de aanvraag tot op het moment van de huidige aanvraag deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Op basis van het voorgelegde stavingstuk blijkt niet dat de referentiepersoon en betrokkene op het ogenblik dat de referentiepersoon naar België kwam, zijnde 23.01.2017, deel uitmaakte van hetzelfde gezin of dat het als problematisch werd ervaren dat betrokkene de referentiepersoon niet naar België kon volgen net omdat hij deel uitmaakte van hetzelfde gezin. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene en zijn gezin enerzijds en de referentiepersoon anderzijds alleszins na 2005 elk een eigen gezinsleven hebben uitgebouwd. Ook in België is betrokkene en zijn gezin niet op het adres van de referentiepersoon woonachtig.

- Attest van het Centrum voor Sociaal Welzijnswerk dd. 12.04.2017 dat betrokkene geen begunstigde is van sociale bijstand van het Centrum: op het moment van de opmaak van dit attest verbleef betrokkene reeds in België.

- Werkloosheidsattest 11.04.2017 n° 725 op naam betrokkene als bewijs van zijn werkloosheid. Op het moment van de opmaak van het attest verbleef betrokkene reeds in België. Bovendien staat in dit attest vermeldt dat betrokkene chauffeur is. Gelet op het feit dat betrokkene niet aantoonde dat hij financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en geen bewijs van onvermogen wat roerende inkomsten betreft kon voorleggen, kan er niet toe worden besloten dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine aangewezen was op de referentiepersoon om in zijn bestaansmiddelen te voorzien.

- Attest van geen eigendom van onroerend goed n° 275/17 dd. 11.04.2017 op naam van betrokkene waaruit moet blijken dat hij niet over enige eigendom beschikt in zijn herkomstland met vermelding van het adres G. BB. Dergelijk attest is stilzwijgend over eventuele andere bestaansmiddelen die betrokkene ter beschikking had/heeft, zoals bijvoorbeeld uit tewerkstelling of zelfstandige activiteit of een eventueel roerend vermogen die betrokkene mogelijkerwijze kende. In samenhang met het gegeven dat betrokkene geen bewijzen van financiële en of materiele ondersteuning voorlegde door de referentiepersoon van de periode toen hij nog in het land van herkomst verbleef, toont dit attest niet afdoende diens onvermogen in het land van herkomst aan.

- Attest OCMW Zonhoven dd. 3.04.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen steun ontving van het OCMW tot op datum van het attest.

- Attest gemeentebestuur Overpelt dd. 08.05.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen sociale bijstand ontvangt.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt bovendien dat betrokkene ook in België niet op het adres van de referentiepersoon woonachtig is.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond

onvermogen te zijn, dat er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beëindiging van het verblijfsrecht besloten zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betwist met klem dat hij niet zou aangetoond hebben om in het land van herkomst samengewoond te hebben met zijn neef, de heer S. R., die de Kroatische nationaliteit heeft.

De verwerende partij stelt hierover:

"Attest van de gemeente G. te Kosovo dd. 11.04.2017 waaruit moet blijken dat betrokkene en de referentiepersoon in het jaar 2005 samengewoond hebben op hetzelfde adres te G. BB: deze samenwoont met de referentiepersoon die op dat moment 10 jaar oud was gaat te ver terug in de tijd om aanvaard te worden als bewijs dat betrokkene van in het land van herkomst of origine voorafgaand aan de aanvraag tot op het moment van de huidige aanvraag deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Op basis van het voorgelegde stavingstuk blijkt niet dat de referentiepersoon en de betrokkene op het ogenblik dat de referentiepersoon naar België kam, zijnde 23.01.2017, deel uitmaakte van hetzelfde gezin of dat het als problematisch werd ervaren dat betrokkene de referentiepersoon niet naar België kon volgen net omdat hij deel uitmaakte van hetzelfde gezin. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene en zijn gezin enerzijds en de referentiepersoon anderzijds alleszins na 2005 elk een eigen gezinsleven hebben uitgebouwd. Ook in België is betrokkene en zijn gezin niet op het adres van de referentiepersoon woonachtig."

De verwerende partij verliest evenwel uit het oog dat de betrokkene evenwel tot 2005 samenwoonde met de referentiepersoon in het land van herkomst.

Sedert 2006 woont verzoeker in België.

Verzoeker kan dan ook onmogelijk aantonen dat hij, tot aan het moment van de aanvraag, in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Hij woonde tot 2005 in Kosovo, samen met de referentiepersoon. Sedert 2006 woont verzoeker in België.

Alsook momenteel wordt betrokkene financieel ondersteund door de referentiepersoon.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner.

De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd.

Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen. Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

(MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Voor de EER relevante tekst))

Hieruit blijkt dat verzoeker voldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan ze werd genomen. Zo wordt uitdrukkelijk gemotiveerd, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsbepaling met name de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet dat betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie omdat hij niet aantoonde in zijn land van herkomst ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, met name zijn neef, of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Verzoeker gaat inhoudelijk niet akkoord met de motieven. Bijgevolg onderzoekt de Raad het middel eveneens vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad onderzoekt de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de toepasselijke wetbepalingen, met name de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...].”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 [...]

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

§3 [...].”

Hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 20132014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”(eigen benadrukken)

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 in § 32 verwezen naar de in punt 6 van de considerans van de richtlijn vermelde doelstelling van artikel 3, lid 2, met name “de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te

vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2 van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. De situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid. De lidstaten mogen in het kader van hun beoordelingsmarge voorwaarden stellen aan de aard en de duur van de afhankelijkheid om te verzekeren dat de situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland. Die voorwaarden moeten wel verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen in artikel 3, lid 2, eerste alinea van richtlijn 2004/38.

Verzoeker voert in wezen aan dat dat hij wel degelijk heeft aangetoond in zijn land van herkomst met de referentiepersoon samen te hebben gewoond en dat het voor hem onmogelijk was om recentere bewijsstukken in te dienen gezien hij in 2006 naar België is gekomen. Hij wijst er ook nog op dat hij momenteel financieel van de referentiepersoon afhangt en citeert hierbij uit een mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende de richtsnoeren voor een betere omzetting van de richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de unie en hun familieleden. Hij besluit dat hij voldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en meent dan ook dat de motivering van de gemachtigde niet correct is.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde op grond van het geheel van de documenten van oordeel is dat niet afdoende blijkt dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of deel uitmaakte van diens gezin.

Wat betreft het deel uitmaken van het gezin, weze opgemerkt dat de onderliggende vraag is of het vestigingsrecht van verzoekers Kroatische neef in België in het gedrang zou komen indien aan verzoeker een vergemakkelijking van diens verblijf in België wordt geweigerd, meer bepaald of de thans bestreden beslissing de handhaving van de eenheid van het gezin in de verruimde betekenis zou verhinderen. Dit is *in casu* niet aangetoond. De gemachtigde merkt dienaangaande terecht op dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat het als problematisch werd ervaren dat verzoeker op 23 januari 2017 de referentiepersoon niet naar België kon volgen omdat hij deel uitmaakte van diens gezin. Integendeel, verzoeker was met zijn gezin al veel eerder in België aangekomen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij tot 2005 samenwoonde met zijn neef in Kosovo en geen recenter bewijs kan voorleggen gezien hij nadien naar België is gekomen, herhaalt de Raad dat de doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn en dus van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet is "de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven". Bijgevolg is het cruciaal dat de afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn neef of het werkelijk deel uitmaken van het gezin van zijn neef is aangetoond, eerder dan het loutere feit dat beiden voorheen op hetzelfde adres hebben gewoond. De Raad wijst er hierbij op dat de gemachtigde niet betwist dat verzoeker tot 2005 samenwoonde met zijn neef maar enerzijds heeft vastgesteld dat het bewijs van samenwoning dateert van 2005 en niet recent genoeg is, en anderzijds op redelijke wijze stelt dat verzoeker en de referentiepersoon na 2005 elk een eigen gezinsleven hebben uitgebouwd, lang voor het indienen van de aanvraag. Uit de administratieve stukken blijkt dat verzoeker samen met zijn echtgenote naar België is gekomen en samen met haar altijd een gezin heeft gevormd. Verzoeker betwist niet dat de referentiepersoon slechts in januari 2017 naar België is gekomen, 11 jaar na verzoeker zelf, en betwist ook niet dat hij sinds 2006 niet meer met de referentiepersoon heeft samengewoond.

Voor zover verzoeker beweert ten laste te zijn van zijn neef, heeft de gemachtigde erop gewezen dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, noch heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zoals verzoeker zelf erkent, moet hij aantonen dat er sprake is van een echte, structurele afhankelijkheid nu het arrest Rahman duidelijk stelt dat de afhankelijkheid niet mag worden voorgewend met het oog op een verblijf. Ook al is leeftijd geen beslissende factor, verliest de Raad niet uit het oog dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag 34 jaar was en wenst aan te tonen dat hij ten laste is van zijn 13 jaar jongere neef. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker bewijzen heeft voorgelegd van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en een bewijs van één enkele storting. Verzoeker betwist niet dat hij enkel een bewijs heeft voorgelegd van een eenmalige storting van een beperkt bedrag over een periode van meer dan tien jaar, die bovendien dateert van 9 maart 2017 nadat verzoeker en de referentiepersoon reeds in België waren. Hiermee toont verzoeker niet aan in zijn land van herkomst, op het ogenblik van het indienen

van de aanvraag financieel en/of materieel effectief en structureel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De gemachtigde wijst er verder nog op dat geen bewijs van onvermogen wat roerende inkomsten betreft voorligt, zodat niet kan aangenomen worden dat hij in het herkomstland aangewezen was op de referentiepersoon om in zijn bestaansmiddelen te voorzien. Verzoeker laat met zijn theoretisch betoog en zijn loutere bewering financieel ten laste te zijn van zijn neef, al deze motieven onverlet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Waar verzoeker ook de schending aanvoert van de artikelen 40 en 42 van de Vreemdelingenwet, zijn deze bepalingen *in casu* geheel irrelevant, daar het gaat om een weigering van verblijf van verzoeker in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de unie, nu verzoeker gezinshereniging beoogt met zijn Kroatische neef.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES